

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 78/2014
01.10.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача С.М. из В., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Врању 1Р4 П 5/14 од 07.08.2014. године, у седници одржаној дана 01.10.2014. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Врању 1Р4 П 5/14 од 07.08.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Врању 1Р4 П 5/14 од 07.08.2014. године одбијен је захтев за накнаду штете због повреде права на суђење у разумном року подносиоца С.М. из В. поднет Вишем суду у Врању 24.06.2014. године као неоснован.

Против наведеног решења благовремено је изјавио жалбу предлагач указујући да одлуку побија из свих законом дозвољених разлога.

Одлучујући о жалби предлагача на основу чл. 8б став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 ... 101/13) Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом чл. 386. у вези чл. 402. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14) и чл. 30. ст. 2. ЗВП („Службени гласник СРС“ број 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 55/14) који се примењује на основу чл. 8в Закона о уређењу судова и налази да је жалба неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба ванпарничног поступка на који другостепени суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима предлагач је поднео Вишем суду у Врању 24.06.2014. године захтев због повреде права на суђење у разумном року

указујући да је у предмету Основног суда у Врању П 1915/06 који је тужила водила ради деобе брачне и ванбрачне тековине првостепена пресуда делимично потврђена и да је поступак настављен у укинутом делу под бројем П 369/11, да је поднела и другу тужбу у парници П 15971/11 и да се наведени поступци неосновано одуговлаче. Истичући да јој је повређено право на суђење у разумном року и нанета штета предложила је да виши суд размотри списе П 1915/06, П 1597/11 и П 369/11 и тужилци досуди правичну накнаду.

Побијаном одлуком Виши суд у Врању је одбио као неоснован захтев за накнаду штете због повреде права на суђење у разумном року оцењујући да је захтев за накнаду штете условљен основаношћу захтева за повреду права на суђење у разумном року и да је захтев предлагача преурањен јер није истакнут захтев за утврђење повреде права на суђење у разумном року.

Правилно је по оцени Врховног касационог суда првостепени суд применио одредбе члана 8а, 8б и 8в Закона о уређењу судова одбијањем захтева предлагача.

Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода (чл. 6. став 1.), Уставом Републике Србије (чл. 32. став 1.) и Законом о парничном поступку (члан 10.) прописано је право сваког грађанина на правично суђење у разумном року. Према члану 8а став 1. Закона о уређењу судова странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року, може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року. Ставом 2. истог члана је прописано да се захтевом из става 1. може тражити и накнада за повреду права на суђење у разумном року. Из наведеног произилази да досуђење накнаде због повреде права на суђење у разумном року није обавезно и приоритетно правно средство за заштиту већ се првенствено утврђењем повреде права на суђење у разумном року и одређивањем рока за окончање судског поступка спречава даљи ток повреде. Накнада штете може и не мора да се досуди зависно од садржине поднетог захтева и околности конкретног случаја. Потраживање накнаде је условљено претходним утврђењем повреде права на суђење у разумном року и формалним захтевом за утврђење повреде и убрзање поступка.

У овом случају захтев предлагача не садржи предлог за утврђење повреде права на суђење у разумном року, нити захтев за убрзање поступка већ само предлог за досуђење накнаде и то у неодређеном износу. У ванпарничном поступку се сходно примењују одредбе Закона о парничном поступку ако овим или другим законом није друкчије одређено (члан 30. став 2. ЗВП). Тужба у парничном поступку мора да садржи одређени захтев у погледу главне ствари и споредних тражења (члан 192. став 1. ЗПП). Са изнетих разлога како предлогом није одређен захтев за утврђење повреде права и убрзање поступка, нити је одређена висина тражене накнаде штете правилно је побијаним решењем одлучено одбијањем захтева.

Жалбом се неосновано указује да је предлагач истакла захтев за утврђење повреде права на суђење у разумном року и накнаду штете, јер из садржине захтева произилази да је предлогом само образлагана повреда

наведеног права али није предложено утврђење повреде права на суђење у разумном року нити убразање поступка већ само досуђење правичне накнаде штете.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци решења на основу члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**